

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/8/2021
Identifikačné číslo spisu: 3516200707
Dátum vydania rozhodnutia: 23.02.2022
Meno a priezvisko: Mgr. Dušan Čimo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:3516200707.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému K. V., trvale bytom v H., V. XXX/X, o zaplatenie 6.874,77 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 9C/15/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo 17. júna 2020 sp. zn. 4Co/24/2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo 17. júna 2020 sp. zn. 4Co/24/2020 a rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom z 24. januára 2020 č. k. 9C/15/2016 - 82 v zamietajúcom výroku vo veci samej a v časti trov konania zrušuje a vec v r a c i a Okresnému súde Nové Mesto nad Váhom na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 24. januára 2020 č. k. 9C/15/2016 - 82 I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 6.874,77 €, vyčíslený úverový úrok do dátumu predčasnej splatnosti v sume 336,82 €, vyčíslený úrok z omeškania v sume 5,43 €, úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 6.874,77 € od 20. novembra 2015 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 336,82 € od 20. novembra 2015 do zaplatenia, všetko do 3 dní (od právoplatnosti rozsudku); II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a III. žalobkyni priznal náhradu trov konania vo výške 100 %. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa žalobou voči žalovanému domáhala zaplatenia 6.874,77 € titulom nezaplatenej istiny, úroku vo výške 336,82 € titulom neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru, úroku z omeškania vo výške 5,43 € titulom neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru, úroku vo výške 13,90 % ročne z nezaplatenej istiny od 20. novembra 2015 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne z nezaplatenej istiny a úrokov od 20. novembra 2015 do zaplatenia spolu s náhradou trov konania. Právne vec posúdil podľa § 497 Obchodného zákonníka (zákona č. 513/1991 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „Obch. z.“); § 52 ods. 1, 3 a 4, § 53 ods. 1 vety prvej a ods. 5, § 54 ods. 1, § 517 ods. 2 a § 565 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „O. z.“) v znení účinnom do 30. septembra 2013 a § 1 ods. 2 a § 2 písm. a/, b/ a d/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a

pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej tiež len „ZoSÚ“). Žalobu považoval za čiastočne dôvodnú. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalovaný uzatvoril so žalobkyňou 5. septembra 2012 úverovú zmluvu č. 4584 (ďalej len „Zmluva“), v zmysle ktorej mu žalobkyňa poskytla bezúčelový úver vo výške 8.300 € s dohodnutou výškou úrokovej sadzby 13,9 % ročne. Úver sa žalovaný zaviazal splácať v 120 mesačných splátkach vždy k 15. dňu v mesiaci vo výške 128,37 € od 17. septembra 2012 do 15. augusta 2022. Žalovaný mal celkovo žalobkyni zaplatiť sumu 15.643,20 €. Vo výzve na predčasné splatenie úveru z 19. novembra 2015 oznámila žalobkyňa žalovanému, že z dôvodu neplnenia si povinností v zmysle Zmluvy zo strany žalovaného rozhodla o predčasnej splatnosti celého úveru a vyzvala ho na jednorazovú úhradu zostávajúcej sumy úveru vo výške 7.277,02 € a sumy 30 € ako poplatku za výzvu do 30. novembra 2015. V prípade Zmluvy šlo podľa § 2 písm. d/ ZoSÚ o zmluvu o spotrebiteľskom úvere a v zmysle § 52 ods. 1 a nasl. O. z. zároveň o spotrebiteľskú zmluvu. Po preskúmaní obsahových náležitostí Zmluvy dospel okresný súd k záveru, že táto obsahuje všetky podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 1 a 2 ZoSÚ, pričom žalovaný po poskytnutí úveru v sume 8.300 € úver v dohodnutých splátkach vo výške 128,37 € nespĺcal a preto bol listom z 19. novembra 2015 vyzvaný na jeho predčasné splatenie do 29. novembra 2015. Žalovaný bol povinný zaplatiť žalobkyni zosplatenú a neuhradenú časť úverovej istiny 6.874,77 € a zosplatené a neuhradené zmluvné úroky 336,82 €, ako aj úrok z omeškania vo výške 5,43 €, ktoré boli v uvedenej sume vyčíslené ku dňu zosplatenia. Žalobkyni bolo namieste priznať aj úroky z omeškania vo výške 8 % ročne z nezaplatených istiny a nezaplateného úroku z istiny za obdobie nasledujúce po zosplatení (t. j. od 20. novembra 2015 do zaplatenia). V časti o zaplatenie zmluvného úroku 13,90 % ročne z nezaplatených istiny od 20. novembra 2015 do zaplatenia naopak žalobe podľa súdu prvej inštancie vyhovieť nešlo, keď v odôvodnení rozsudku bol vyslovený právny záver, že ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru, pri ktorom žalobkyni zmluvný úrok z omeškania odo dňa účinkov zosplatenia nepatrí. Veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, nakoľko už nastala splatnosť celého dlhu a následne sa dlžník dostáva do omeškania, preto je povinný platiť iba úrok z omeškania. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká (je tu iba právo na úrok z omeškania). Mal (okresný súd) za to, že v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Šlo by o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval, ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Napokon rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania bolo odôvodnené právne § 255 ods. 1 a 2 v spojení s § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení) a vecne prevažným úspechom žalobkyne.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej tiež len „odvolací súd“, alebo „krajský súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom zo 17. júna 2020 sp. zn. 4Co/24/2020 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej zamietajúcej časti II. a vo výrokovej časti III. o náhrade trov konania potvrdil a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení odvolací súd konštatoval, že mu je známe, že otázka práva veriteľa na úroky z úveru za dobu po splatnosti úveru až do okamihu skutočného vrátenia úveru je rozhodovaná všeobecnými súdmi Slovenskej republiky nejednotne, o čom svedčí aj početná judikatúra, na ktorú vo svojom odvolaní žalobkyňa poukázala. On a podľa neho aj prevažná rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky (tu porovnaj odkazy odvolacieho súdu na uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/40/2015 a 15Co/871/2014, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/190/2014, rozsudky Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/479/2015, 27Co/124/2019, 6Co/304/2015, 6Co/303/2017 a podobne) sa však prikláňajú k právnemu názoru, že dojednané úroky z úveru patria veriteľovi len za dobu do splatnosti úveru. Po splatnosti úveru patria veriteľovi už len úroky z omeškania, ak je dlžník v omeškani so splnením svojej povinnosti vrátiť riadne a včas poskytnutý úver. Tento právny názor bol одобrený aj uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež len „ústavný súd“ alebo „ÚS SR“) č. k. IV. ÚS 476/2012-14 z 18. septembra 2012, v ktorom sa ústavný súd vysporiadal s rovnakými argumentmi (sťažovateľa), ako predniesla odvolateľka. ÚS SR týmto uznesením odmietol sťažnosť smerujúcu proti záverom všeobecných súdov, v zmysle ktorých má veriteľ nárok na zaplatenie dohodnutého úroku z

úveru iba „do dňa, kedy prehlásil úver za predčasne splatný s tým, že po tomto termíne žalobcovi nevzniká právo na zaplatenie dohodnutého úroku z úveru, ale iba úroku z omeškania v súlade s ust. § 369 Obch. z.“. Tento výklad považoval ústavný súd za ústavne akceptovateľný. Jednorazovým zosplatením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškani s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Odvolací súd preto uzavrel, že v predmetnej veci má žalobca nárok po zosplatení len na úroky z omeškania a nie na dohodnuté zmluvné úroky, ako uviedol aj súd prvej inštancie, pričom rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odôvodnil právne § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a vecne úspechom žalovaného a tým, že mu v odvolacom konaní nevznikli žiadne trovy.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu v rozsahu potvrdzujúceho výroku o zamietnutí žaloby v časti nároku na zmluvný úrok po zosplatení (teda vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej v celom rozsahu) podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.). Dovolateľka namietala nesprávne právne posúdenie veci v otázke, či má veriteľ nárok na zaplatenie zmluvných úrokov aj po predčasnom zosplatení dlhu úkonom veriteľa. Mala za to, že nižšie súdy nesprávne ustálili, že po zosplatení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky. V tejto súvislosti poukázala na ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu (5 Cdo 42/2020, 3 Cdo 113/2019, 7 Cdo 111/2019, 1 Cdo 94/ 2019), v zmysle ktorej v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží zmluvný úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Vzhľadom na odklon od tejto rozhodovacej praxe navrhla rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný dovolací návrh nepodal.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.), strana v ktorej neprospech boli vydané (v rozsahu dotknutom dovolaním) napadnuté rozhodnutia oboch nižších súdov (§ 424 C. s. p.) a to za splnenia i podmienky jej reprezentácie v dovolacom konaní zákonom ustanoveným spôsobom (§ 429 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

7. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v

nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

9. Podľa názoru žalobkyne je jej dovolanie prípustné v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. a z obsahu dovolania je zrejmé, že žalobkyňa považuje za nesprávne posúdenú (nižšími súdmi) právnu otázku, či má veriteľ nárok na zaplatenie zmluvných úrokov aj po predčasnom zosplatnení celého úveru.

10. V prejednávanej veci dovolateľka odôvodnila dovolanie prípustným dovolacím dôvodom, a to nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom, keď v ňom vymedzila nielen to, ktoré právne posúdenie veci pokladá za nesprávne (označením právnej otázky, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu i jemu predchádzajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie), ale aj to, v čom ňou namietaná nesprávnosť spočíva (v nesprávnej aplikácii práva na zistený skutkový stav).

11. V zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.) predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej tiež len „Zbierka“). Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali.

12. Otázkou urobenou aj predmetom dovolania v prejednávanej veci sa už dovolací súd zaoberal v uznesení sp. zn. 5 Cdo 42/2020 (aj v ďalších naň nadväzujúcich rozhodnutiach napr. sp. zn. 2 Cdo 115/2019, 2 Cdo 83/2020, 3 Cdo 113/2019, 3 Cdo 1/2020, 3 Cdo 35/2020, 5 Cdo 46/2020, 6 Cdo 56/2020, 7 Cdo 186/2020, 8 Cdo 135/2020, 9 Cdo 24/2020), v dôsledku čoho možno v ňom uvedený právny názor ohľadom predmetnej právnej otázky považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu (zvlášť ak prvé z práve spomínaných uznesení bolo občianskoprávnym kolégiom najvyššieho súdu schválené na uverejnenie v Zbierke a následne i uverejnené ako judikát R 5/2021).

13. Dovolací súd v uznesení sp. zn. 5 Cdo 42/2020 (a nielen v ňom) po poukaze na nesúlad v riešení otázky možného priznania zmluvných úrokov po predčasnom zosplatnení úveru v rozhodovacej praxi odvolacích súdov konštatoval, že za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania.

14. Zosplatnenie je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa, podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškание k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednania, t. j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo (nejde tu teda o nahradenie jednej povinnosti druhou, ale - do uplynutia zmluvne dojednanej doby riadneho splatenia úveru - o nástup ich súbehu).

15. Pre spotrebiteľa je totiž nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny a dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia

istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku ako náhradu za poskytnutie peňazí neprimerane vysokú sumu. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť.

16. Túto vedomosť však dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednania, ktoré umožňuje navýšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania, nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navýšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

17. Na druhej strane postavenie veriteľa sa aj bez uvedeného dojednania nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda, jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody.

18. Pokiaľ teda dovolací súd v rozhodnutiach uvedených pod 12. zhora (vrátane neskoršieho judikátu R 5/2021) uzavrel, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí a i senát rozhodujúci v tentoraz prejednávanej veci považuje takýto záver za naďalej akceptovateľný (bez potreby na ňom čokoľvek meniť).

19. Ak nižšie súdy založili svoje rozhodnutia v tejto otázke na inom právnom názore, podľa ktorého úroky z úveru po vyhlásení jeho predčasnej splatnosti prináležia veriteľovi len za čas do splatnosti dlhu (následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť len úroky z omeškania), treba mať za to, že ich rozhodnutia spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci. Vzhľadom na opodstatnenosť námietky dovolateľky, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu sa riešením dovolaním nastolenej právnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, dovolací súd ani nemohol inak, než dospieť k záveru, že dovolanie žalobkyne je nielen prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., ale aj dôvodné (§ 432 ods. 2 C. s. p.). Nakoľko nápravu v tomto prípade nemožno dosiahnuť iba zrušením rozsudku odvolacieho súdu (ktorý bol pre závislosť rozhodnutí ním o trovách prvoinštančného aj odvolacieho konania na dovolaním výslovne napadnutom rozhodnutí vo veci samej napadnutý ako celok - v tejto súvislosti porovnaj aj § 439 písm. a/ C. s. p.), dovolací súd zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie (§ 449 ods. 2 C. s. p.), tento vo veci samej len tam, kde došlo k tzv. zvyškovému zamietnutiu žaloby v časti zmluvného úroku a taktiež v závislom výroku o trovách konania a vec mu vrátil v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie (§ 450 C. s. p.).

20. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazané právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C. s. p.). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.